

บันทึก

เรื่อง การเรียกเก็บเงินค่าบำรุงป่าไม้สักสัมปทานของชาวต่างประเทศ

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้แจ้งมายังเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยหนังสือที่ ๘๘๐๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๘ ว่า กระทรวงเกษตรขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องการเรียกเก็บเงินค่าบำรุงป่าไม้สักจากผู้รับสัมปทาน

ข้อเท็จจริงปรากฏว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรได้ออกคำสั่งที่ ๒๐๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ กำหนดอัตราเงินค่าบำรุงป่าไม้ซึ่งผู้รับสัมปทานทำป่าไม้สักจะต้องชำระ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขโดยมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งให้อำนาจรัฐมนตรีจะกำหนดให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้รับอนุญาตทำการบำรุงป่าตามคำสั่งและวิธีการที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด หรือจะให้ออกค่าใช้จ่ายเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเองก็ได้

อย่างไรก็ดี ผู้รับสัมปทานได้คัดค้านการให้ชำระเงินค่าบำรุงป่าดังกล่าวตามเหตุผลที่ได้เสนอไว้ในบันทึกลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๗

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔) พร้อมด้วยผู้แทนกระทรวงเกษตรได้ตรวจพิจารณาตัวบทกฎหมายและเอกสารต่าง ๆ ที่คู่กรณีได้เสนอมาแล้วขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

ก่อนที่จะดำเนินการพิจารณาอื่นใด คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นเป็นความจำเป็นที่จะต้องเสนอให้รัฐบาลคำนึงถึงข้อโต้แย้งทั่ว ๆ ไปในบันทึกของบริษัทที่ว่า “สัมปทานก็คือสัญญาแบบหนึ่งนั่นเอง” อันความคิดเห็นที่ว่าสัมปทานเป็นสัญญานั้น แม้จะใช้ถ้อยคำอย่างระมัดระวัง รัฐบาลก็ควรปฏิเสธอย่างชัดเจนว่า สัมปทานไม่ใช่สัญญา สัมปทานจะเป็นอะไรอื่นไม่ได้ นอกจากเป็นนิติกรรมตามที่ไว้วิเคราะห์ศัพท์ไว้ในมาตรา ๑๑๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันหนึ่ง ที่จะกล่าวว่าสัมปทานเป็นสัญญานั้นย่อมขัดกับความหมายของคำว่า Conceder ซึ่งเป็นรากเดิมของคำ “Concession” ในภาษาอังกฤษ ขัดกับประวัติของสัมปทานทั่วโลก และขัดกับความจริง นักกฎหมายทั่ว ๆ ไปเห็นว่าสัมปทานเป็นการอนุญาตให้ (ในพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๖๓ นั้นเองก็มีคำว่า “รัฐบาลมีอำนาจให้สัมปทาน” อยู่ด้วย) ซึ่งฝ่ายหนึ่งอนุญาตให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง โดยทั้งสองฝ่ายไม่อยู่ในระดับที่เท่าเทียมกัน อาจจะกล่าวกับบรรดานักกฎหมายอังกฤษว่า สัมปทานเป็น “ถ้อยคำที่ใช้หมายถึงการอนุญาตให้ (grant) ซึ่งผู้มีอำนาจในส่วนกลางหรือในส่วนภูมิภาคอนุญาตให้แก่เอกชนคนเดียวหรือหลายคน” (Encyclopedia of

the Laws of England) ในกฎหมายไทย สัมปทานเป็นนิติกรรมชนิดหนึ่ง การที่จะฝันรับว่า สัมปทานเป็นสัญญา นั้นไม่ตรงกับ ความหมายของถ้อยคำและยังอาจจะเป็นการเสียหายโดยมิ บังควรต่อประโยชน์ของรัฐบาลเป็นอย่างยิ่งในกรณีเกี่ยวกับสัมปทานรายอื่น ฉะนั้น ข้อโต้แย้ง ดังกล่าวที่ว่าสัมปทานเป็นสัญญาจึงรับฟังไม่ได้ โดยไม่ต้องพิจารณาถึงอะไรต่อไปรวมทั้งผลที่จะ บังเกิดจากคำว่า “สัญญา” นั้นด้วย ในสัมปทานข้อ ๑ แสดงให้เห็นโดยชัดแจ้งว่า ผู้เป็นฝ่ายไม่อยู่ ในระดับที่เท่าเทียมกัน ข้อ ๑ มีความว่า “สัมปทานนี้ออกให้ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายและกฎ ข้อบังคับทั้งปวง ซึ่งใช้บังคับอยู่แล้วในเวลานี้ กับทั้งที่จะได้ประกาศใช้ต่อไปในภายหน้าและผู้รับ สัมปทานจะอ้างเอาสัมปทานนี้ขึ้นเป็นข้อยกเว้นมิให้ต้องบังคับตามกฎหมาย หรือกฎข้อบังคับ ดังกล่าวนั้นไม่ได้” ว่าโดยหลักกฎหมายไม่มีสัญญาใด ๆ เลยที่คู่กรณีฝ่ายหนึ่งจะยอมรับว่า ใน อนาคตตนยอมปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมีอำนาจพิเศษกำหนดขึ้นมาให้ปฏิบัติและ กฎข้อบังคับนั้นในเวลาที่จะขึ้นสัญญากันก็ยังไม่รู้ว่าจะมีเป็นอย่างใด เสมือนอำนาจพิเศษของ รัฐมนตรีผู้เป็นฝ่ายในสัมปทานนี้

บัดนี้ จะได้กล่าวถึงการตีความในสัมปทานต่อไป ข้อที่พึงต้องระลึกไว้เสมอก็คือ ข้อความในตอนท้ายของข้อ ๑ (ที่ว่าผู้รับสัมปทานจะอ้างเอาสัมปทานนี้ขึ้นเป็นข้อยกเว้นมิให้ต้อง บังคับตามกฎหมายหรือกฎข้อบังคับที่จะได้ประกาศใช้ต่อไปในภายหน้าไม่ได้) ซึ่งได้เขียนไว้ใน ตอนต้นของสัมปทานโดยเจตนาเพื่อจะให้คลุมถึงสัมปทานทั้งฉบับ และเพื่อเป็นการเตือนผู้อ่าน ให้รู้ว่าผู้รับสัมปทานได้ยอมรับเป็นบทว่า ไปว่า ผู้รับสัมปทานจะคัดค้านการที่จะต้องปฏิบัติตาม กฎหมายใหม่หรือกฎข้อบังคับใหม่ซึ่งใช้บังคับในประเทศไทยโดยโต้แย้งว่าสัมปทานของตน ยกเว้นมิให้ตนต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายหรือกฎข้อบังคับเหล่านั้น เฉพาะอย่างยิ่งที่ จะเสี่ยงว่ากฎหมายหรือกฎข้อบังคับเหล่านั้นได้ประกาศใช้ภายหลังวันรับสัมปทานและขัดกับ หลักการของสัมปทานหาได้ไม่ อันข้อความในข้อ ๑ ซึ่งเป็นบทบังคับอย่างเด็ดขาดและยอมรับกัน แล้วนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีไว้เพื่อกำจัดเสียโดยสิ้นเชิงซึ่งข้อโต้แย้งหรือข้อคัดค้านใด ๆ ที่จะขึ้น ในภายหน้าอันเกี่ยวกับกฎหมายและกฎข้อบังคับของประเทศไทยที่ใช้บังคับภายหลังวันรับ สัมปทาน

เมื่อผู้รับสัมปทานยกเอาสัมปทานขึ้นมามีอำนาจคัดค้านไม่ยอมเสียเงินค่าบำรุงป่าที่ถึง กำหนดชำระตามคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ข้อความในตอนท้ายของข้อ ๑ ก็ย่อม เป็นการเพียงพออยู่ในตัวที่จะไม่ยอมรับฟังข้อถกเถียงใด ๆ เกี่ยวกับการเสียค่าใช้จ่ายที่ระบุไว้ใน คำสั่งนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็เพราะเหตุว่าปัญหาเรื่องการบำรุงป่านั้นกำหนดบังคับตาม พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๕๘ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่า ไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔

อย่างไรก็ดี ได้มีการอ้างกันว่า สัมปทานข้อ ๑ ซึ่งเป็นข้อที่ผู้รับสัมปทานยอมรับ ล่วงหน้าที่จะปฏิบัติตามกฎหมายใหม่ทั้งหมด และข้อ ๔ ซึ่งเป็นข้อที่สงวนสิทธิไว้แก่ผู้รับสัมปทาน ในอันที่จะต้องตกลงกันต่างหากก่อนนั้น มีข้อความขัดแย้งกันอยู่ ข้อ ๔ มีความว่า “นอกจาก จำนวนเงินที่ต้องเสียตามความในข้อ ๓ แห่งสัมปทานนี้ ผู้รับสัมปทานจะต้องเสียเงินค่าภาษีและ ค่าธรรมเนียมอย่างอื่นซึ่งต้องเสียตามกฎหมายหรือธรรมเนียมประเพณี ซึ่งใช้อยู่ ณ บัดนี้ หรือซึ่ง

จะมีใช้ในเวลาข้างหน้าอันเกี่ยวกับการค้าไม้สัก ต้องเสียเงินพิเศษในการรับสิทธิตามสัมปทานนี้ อย่างหนึ่งกับเงินค่าใช้จ่ายในการปลูกต้นสักแทนในป่าที่กล่าวแล้วซึ่งผู้ให้สัมปทานจะต้องใช้จ่ายต่อไปอีกอย่างหนึ่ง ทั้งสองอย่าง (หลัง) นี้ตามแต่จะได้ตกลงกันต่างหากก่อนด้วย”

แต่ข้อที่ว่าขัดแย้งกันนี้เป็นแต่เพียงดูประหนึ่งว่าจะขัดแย้งกันเท่านั้น เพราะว่าข้อ ๔ นั้นเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นข้อที่ระบุถึงค่าภาคหลวง ฯลฯ ซึ่งผู้รับสัมปทานจะต้องเสียกล่าวคือ ตอนหนึ่งว่าด้วยค่าภาคหลวงที่ระบุไว้ในข้อ ๓ (เกี่ยวกับไม้ซุง) กับค่าภาษี และค่าธรรมเนียมซึ่งใช้อยู่ในขณะนี้ หรือซึ่งจะมีใช้ในเวลาข้างหน้าอันเกี่ยวกับการค้าไม้สัก และอีกตอนหนึ่งว่าด้วยเงินพิเศษในการรับสิทธิสัมปทาน กับเงินค่าใช้จ่ายในการปลูกต้นสักแทนในป่าที่กล่าวแล้ว ซึ่งผู้แทนกระทรวงเกษตรชี้แจงว่า ต้นสักที่ตัดลงหรือที่ตายจะต้องปลูกแทน เงินทั้งสองอย่างหลังนี้ คือเงินพิเศษในการรับสิทธิสัมปทานและเงินค่าใช้จ่ายในการปลูกต้นสักแทนต้องตกลงกันก่อน

การที่ผู้รับสัมปทานโต้แย้งว่า เงินค่าบำรุงป่าควรเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔ (ตามแต่จะได้ตกลงกันต่างหากก่อน) นั้น ผู้รับสัมปทานลืมนึกไปว่า เงินค่าใช้จ่ายที่กำหนดขึ้นใหม่นี้ เรียกว่า “เงินค่าบำรุงป่า” เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่ “ค่าภาษี” หรือ “ค่าธรรมเนียม” ที่ระบุไว้ในข้อ ๔ และไม่อยู่ภายใต้บังคับวิธีการที่กำหนดไว้ตอนท้ายข้อ ๔ (เงินพิเศษในการรับสิทธิสัมปทาน และเงินค่าใช้จ่ายในการปลูกต้นสักแทน) เงินค่าบำรุงป่านี้เป็นเรื่องหนึ่งของกฎหมายและกฎข้อบังคับ “ที่จะได้ประกาศใช้ต่อไปในภายหน้า” ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๑ และซึ่งจะต้องปฏิบัติตาม ในสัมปทานไม่มีข้อความใดที่คล้ายคลึงกันนี้อีกเลย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือค่าบำรุงป่าที่กำหนดไว้ในคำสั่งของรัฐมนตรีนั้น ไม่เหมือนกับค่าภาษีหรือค่าธรรมเนียมที่ระบุไว้ในข้อ ๔ และไม่เกี่ยวข้อง กับข้อ ๔ ตอนท้ายเลย

อันที่จริง เงินที่ระบุไว้ในคำสั่งของรัฐมนตรี มีวัตถุประสงค์อันแน่นอนซึ่งแตกต่าง กับเงินที่กล่าวไว้ในข้อ ๔ เงินค่าบำรุงป่าไม่ใช่ค่าใช้จ่ายในการปลูกต้นสักแทนต้นที่ตายหรือได้ตัดลง การปลูกแทนไม่ใช่เป็นการบำรุงป่าตามที่กำหนดไว้ในคำสั่ง แต่เป็นการจัดทำป่าให้ดียิ่งขึ้น เท่านั้น การปลูกแทนตามถ้อยคำก็แสดงอยู่แล้วว่า เป็นการปลูกต้นไม้ใหม่แทนต้นไม้เก่า (ที่ตายหรือถูกตัดลง) ฉะนั้น จึงมิใช่เป็นการบำรุง เพราะการบำรุงหมายถึงการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ดียิ่งขึ้น การปลูกแทนเป็นการให้ดำรงคงไว้ซึ่งป่าให้อยู่ตามสภาพเดิมเมื่อขณะได้รับสัมปทานเท่านั้น

เรื่องเงินค่าบำรุงป่าที่ผู้รับสัมปทานไม่ยอมเสียตามที่กำหนดไว้ในคำสั่งของ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรนั้น เป็นเรื่องเนื่องมาจากการที่ผู้รับสัมปทานได้รับสิทธิทำการป่า ไม้ที่มีคุณภาพดีและมีจำนวนมาก และเนื่องจากป่าเหล่านั้นเป็นทรัพยากรของชาติฉะนั้น จึงเป็น ธรรมอย่างยิ่งที่จะให้ผู้รับสัมปทานต้องรับภาระในการบำรุงป่าเหล่านั้นตามที่จำเป็น เงินค่าบำรุง ป่าที่จะต้องเสียตามคำสั่งของรัฐมนตรีได้กำหนดขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายของบ้านเมือง ไม่ได้เรียกเก็บโดยอาศัยข้อความในสัมปทาน ทั้งนี้จะเห็นได้จากมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติ ป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งได้แก้ไขโดยมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งบัญญัติให้รัฐมนตรีเรียกเงินค่าใช้จ่ายในการบำรุงป่าได้ ฉะนั้นเพื่อให้การบำรุงป่ากระทำ โดยถูกต้อง อาศัยอำนาจตามกฎหมายรัฐมนตรีจึงได้กำหนดโดยแนชัดให้ผู้รับสัมปทานเสียเงินค่า บำรุงป่าต่างหากจากค่าภาคหลวง คำสั่งกระทรวงเกษตรกำหนดอัตราเงินค่าบำรุงป่าสำหรับป่า

สัมปทานไม้สักนั้นไม่ใช่ใช้บังคับเฉพาะแก่ผู้รับสัมปทานป่าไม้สักรายใดรายหนึ่งอันจะทำให้เขาเสียประโยชน์โดยเฉพาะไม่ แต่เป็นคำสั่งซึ่งใช้หรือจะใช้บังคับแก่สัมปทานป่าไม้สักทั้งปวงที่จะให้ในภายหน้าด้วย

บัดนี้ ย่อมเป็นการง่ายที่จะตอบข้อคัดค้านของผู้รับสัมปทานในความที่ว่าสัมปทานนั้นรัฐบาลเป็นผู้ให้ (พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๖๓) และเพราะเหตุนี้การที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัมปทานอย่างหนึ่งอย่างใด รัฐบาลเองจึงควรเป็นผู้แก้ไข หากใช้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรเป็นผู้แก้ไขไม่นั้น ข้อนี้เป็นความจริงทีเดียว แต่ก็ก็เป็นความจริงอยู่ไม่น้อยเหมือนกันเลยว่า การที่รัฐมนตรีได้ออกคำสั่งเกี่ยวกับเงินค่าบำรุงป่านั้นรัฐมนตรีมิได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงความในสัมปทานแต่ประการใดเลย รัฐมนตรีเพียงแต่สั่งให้เก็บเงิน ซึ่งแต่นั้นมาได้เก็บต่างหากจากค่าภาคหลวงอันเป็นส่วนหนึ่งของสัมปทาน และในส่วนที่เกี่ยวกับค่าภาคหลวงนั้นรัฐมนตรีก็มีอำนาจที่จะกำหนดอัตราได้เป็นพิเศษ (พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔)

โดยเหตุผลอย่างเดียวกัน ย่อมเป็นการง่ายที่จะเข้าใจว่ามาตรา ๙ ให้อำนาจรัฐมนตรีกำหนดอัตราค่าภาคหลวงเป็นราย ๆ ไป ค่าภาคหลวงนี้ได้กำหนดตามความเหมาะสมของสัมปทานแต่ละฉบับเป็นราย ๆ ไป แต่เมื่อนำค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบำรุงป่ามาใช้บังคับตลอดราชอาณาจักร และไม่ใช้บังคับแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะแล้วก็ต้องตราออกในรูปทั่ว ๆ ไป และไม่เกี่ยวกับฐานะส่วนบุคคลของผู้ใด เมื่อค่าใช้จ่ายใหม่เกี่ยวกับการบำรุงป่าได้กำหนดลักษณะขึ้นไว้อย่างชัดเจน โดยจำกัดและเป็นที่เข้าใจได้แล้ว ข้อโต้แย้งที่ว่าคำสั่งของรัฐมนตรีเป็นการ “เกินอำนาจ” หรือเป็นโมฆะก็ย่อมไม่มีเหตุผลที่ฟังได้

จริงอยู่ การเก็บภาษีช่วยอากรต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมาย แต่คำสั่งของรัฐมนตรีให้เรียกเก็บเงินค่าบำรุงป่านั้นก็อาศัยอำนาจตามกฎหมายเช่นเดียวกัน คืออาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๕๘ วรรค ๓ ว่า “รัฐมนตรีจะกำหนดให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้รับอนุญาตทำการบำรุงป่าฯ หรือจะให้ออกค่าใช้จ่ายเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเองก็ได้ แต่ในกรณีหลังนี้ห้ามมิให้เรียกค่าใช้จ่ายเกินสามเท่าค่าภาคหลวง”

โดยเหตุผลต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ผลของการวินิจฉัยจึงควรเป็นดังนี้ คือ

ก) คำสั่งของรัฐมนตรีนั้นเป็นการสมบูรณ์ตามกฎหมายและได้ออกเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายที่ให้อำนาจรัฐมนตรีวินิจฉัยกำหนดเงินค่าบำรุงป่าที่ได้รับสัมปทานได้เมื่อรัฐมนตรีเห็นจำเป็น และใช้บังคับได้เสมือนกฎหมาย (ซึ่งผู้รับสัมปทานก็ได้รับรองไว้ในบันทึกของตนแล้ว)

ข) จำนวนเงินที่จะเรียกเก็บจากผู้รับสัมปทานนั้นไม่ใช่เงินค่าภาคหลวงเหมือนดังจำนวนเงินที่ระบุไว้ในสัมปทานข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔

ค) จำนวนเงินเหล่านั้นเพียงแต่ประสงค์จะให้ป็นค่าใช้จ่ายในการบำรุงป่าเท่านั้น ซึ่งนอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้ในสัมปทาน

ง) จำนวนเงินดังกล่าวมีลักษณะทั่วไปอย่างภาษีส่วยอากร ไม่เกี่ยวกับพลเมืองคน
หนึ่งคนใดโดยเฉพาะ แต่เกี่ยวกับพลเมืองบางประเภทดังเช่นในกรณีที่ยกเก็บจากเจ้าของที่ดิน
เจ้าของรถยนต์ คนเข้าเมือง ฯลฯ

จ) ข้อความเกี่ยวกับการเรียกเก็บที่ว่า “มิให้เกินสามเท่าค่าภาคหลวง” นั้นมิใช่อะไรอื่นนอกจากเป็นแนวทางสำหรับการคำนวณเท่านั้น หาได้หมายความว่ามิสภาพหรืออะไรอื่น
ว่าเป็นค่าภาคหลวง ซึ่งผู้รับสัมปทานต้องเสียอยู่แล้วนั้นไม่

เพราะฉะนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าผู้รับสัมปทานจะปฏิเสธไม่ยอมเสีย
เงินค่าบำรุงป่าที่ระบุไว้ในคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรไม่ได้ เพราะคำสั่งนี้ต้อง
ยอมรับกันว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายแผ่นดินตามที่ได้ตกลงกันไว้ในสัมปทานข้อ ๑

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๔๙๘